քիչ յետոյ պաշտօնի կոչուեց Լ. Եւանգուլեանը: Մարտ 8 թուակիր յայտարարութեամբ Վրաստանի կառավարութիւնը ճանաչեց Հայաստանի անկախութիւնը, որին ի պատասխան Հայաստանի կառավարութիւնը ուղարկեց հետեւեալ յայտագիրը, որ մարտ 24–ին Թիֆլիսի ներկայացուցչի ձեռքով յանձնուեց վրաց արտաքին գործոց նախարարին.

«Մեր կառավարութեան դիւանագիտական ներկայացուցիչը Վրաստանի կառավարութեան մօտ ուղարկել է ինձ 1664, մարտ 8 թուակիր յայտագիրը, որի մէջ Դուք, պ. Նախարար, Ձեր կառավարութեան յայծնարարութեամբ, յայտնում էք ի դիտութիւն Հայաստանի կառավարութեան, թէ նա ճանաչում է Հայաստանի Հանրապետութիւնը իբրև ինքնօրէն անկախ պետութիւն: Հայաստանի կառավարութիւնը լիովին համակիր է այն նկատառումներին, որոնց համաձայն Վրաստանի կառավարութիւնը հարկ է գտել յիշեալ յայտագրի մէջ ծանուցանելու, որ ճանաչում է Հայաստանի Հանրապետութեան պետական ինքնօրէնութիւնն ու անկախութիւնը:

Խորապէս գիտակցելով Անդրկովկասի հողի վրա կազմուած հանրապետութիւնների չահերի ընդհանրութիւնն ու միութիւնը մի շարք խնդիրներում, որոնք էական նշանակութիւն ունեն նրանց գոյութեան և ապահով բարգաւաճման համար, Հայաստանի կառավարութիւնը ուրախ է վրաց կառավարութեան այդ ակտը նկատելու իբրև ապացոյց համերաշխութեան և փոխադարձութեան գիտակցութեան այդ տեսակէտից:

Իր կողմից Հայաստանի կառավարութիւնը իր պարտքն է համարում հաստատել Ձեր կառավարութեան, որ ինքը ճանաչել է և ճանաչում է վրաց դեմոկրատական հանրապետութիւնը իբրև անկախ և ինքնօրէն պետութիւն: Հայաստանի Հանրապետութեան Արտաքին Գործերի Նախարար՝ Ս. Տիգրանեան»:

Այսպիսով, վերականգնուեցին հայ–վրացական բնականոն յարաբերութիւնները:
